

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně: **J. S.**, bytem X, proti žalovanému: **Městský úřad Turnov**, se sídlem Antonína Dvořáka 335, Turnov, za účasti: **1. D. K.** a **2. J. K.**, oba X, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Po právní moci tohoto rozsudku bude žalobkyni vrácen přeplatek soudního poplatku ve výši 1. 000,- Kč.**

Odůvodnění:

I. **Předmět a průběh soudního řízení**

Žalobkyně podala dne 11. 11. 2013 u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, postoupil usnesením ze dne 12. 11. 2013, č.j. 59 A 102/2013-13, věc zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému. Soudní spis byl zdejšímu soudu doručen dne 3. 1. 2014.

Usnesením ze dne 27. 1. 2015, č.j. 30A 2/2014-48, krajský soud řízení přerušil, protože stále neměl k dispozici správní spis, neboť ten byl správními orgány předložen Nejvyššímu správnímu soudu ve věci vedené u něj pod sp. zn. 5 As 58/2013, která navíc s projednávanou věcí souvisela. Přípisem doručeným krajskému soudu dne 22. 10. 2015 jej žalovaný informoval, že ve shora označené věci již Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 8. 2015, č.j. 5 As 58/2013-215, rozhodl. Současně předložil soudu požadovaný správní spis. Usnesením ze dne 9. 11. 2015, č.j. 30A 2/2014-61, proto krajský soud v řízení pokračoval.

II. Obsah žaloby

Pokud je o žalobu, nutno konstatovat, že ta sice nebyla upřádnána zcela systematicky a přehledně, ale z jejího obsahu bylo možno spolehlivě zjistit, čeho se žalobkyně domáhá (k tomu ještě v podrobnostech níže). Žaloba také obsahuje množství údajů, které, s ohledem na její předmět, nejsou pro posouzení její důvodnosti relevantní, a není proto nutné a nezbytné je v úplnosti uvádět. Krajský soud proto zdůrazní ty žalobní aspekty, které jsou pro rozhodnutí ve věci významné.

Žalobkyně v žalobě podrobně popsala průběh stavby rodinného domu osob zúčastněných na řízení (dále také „stavebníci“) čp. X na pozemku p. č. X v k. ú. Mašov u Turnova. Tento pozemek sousedí s pozemkem žalobkyně, na kterém se nachází rekreační objekt. Právním titulem pro výstavbu rodinného domu byl původně Souhlas s provedením ohlášené stavby udělený Městským úřadem Turnov dne 12. 11. 2007 pod sp. zn. SÚ/7919/07/HDR, č.j. SU/07/7973/ (dále také jen „Souhlas“), který nabyl právních účinků dne 15. 11. 2007.

Žalobkyně je přesvědčena o tom, že Souhlas byl vydán v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), resp. tehdy účinné vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona. Zejména zdůrazňuje, že v září roku 2007 byla opakovaně informována osobami zúčastněnými na řízení, že hodlají stavět rodinný dům o rozměrech 8 x 8,6 m. Souhlas však počítá se stavbou domu o půdorysných rozměrech 14, 6 x 8, 65 m.

Žaloba dále obsahuje výčet úkonů, kterými žalobkyně proti vznikající stavbě brojila. Již na tomto místě je ale vhodné konstatovat, že žalobkyně proti Souhlasu nepodala ani žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), což dle tehdejší obecné praxe i judikatury správních soudů byl legitimní způsob obrany, ani žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s., která je považována za legitimní způsob obrany od vydání usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č.j. 2 As 86/2010-76; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz. Ten totiž rozhodl, že souhlasy vydávané dle stavebního zákona, zejména dle jeho § 96, § 106 (což je případ Souhlasu), § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou nikoliv

rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Pro dokreslení dalšího vývoje celého případu považuje krajský soud za vhodné z obsahu žaloby konstatovat, že následně bylo zjištěno, že stavebníci provádějí stavbu v rozporu se Souhlasem, a proto stavební úřad (žalovaný) zahájil v roce 2008 řízení o odstranění stavby. V jeho průběhu podali stavebníci žádost o dodatečné povolení stavby. Řízení o této žádosti bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. SÚ/4620/08/HDR, č.j. SU/09/1392, kterým stavbu dodatečně povolil. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský úřad Libereckého kraje rozhodnutím ze dne 27. 7. 2009, sp. zn. OÚPSŘ 161/2009-rozh., a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec rozsudkem ze dne 18. 6. 2013, č.j. 59 Ca 82/2009-212, uvedené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu přecházející rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 8. 2015, č.j. 5 As 58/2013 – 215, zamítl.

Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že podáním ze dne 12. 7. 2013, adresovaným Krajskému úřadu Libereckého kraje a nazvaným „Žádost o obnovu řízení“, žádala, aby byly otevřeny všechny rozhodovací procesy, které proběhly ohledně domu čp. X, a to včetně toho, jehož výstupem byl Souhlas ze dne 12. 11. 2007. Krajský úřad v reakci ze dne 1. 8. 2013 upozornil žalobkyni, že s ohledem na povahu Souhlasu, coby jiného úkonu dle § 158 odst. 1 správního řádu, přichází v úvahu coby mimořádný opravný prostředek přezkum dle § 152 odst. 2 správního řádu, a z toho důvodu postoupil její podání v této části žalovanému jako orgánu k posouzení důvodnosti takového postupu příslušnému.

Žalovaný zareagoval sdělením ze dne 5. 8. 2013, v němž informoval žalobkyni, že přezkumné řízení ohledně Souhlasu zahájit nemůže ze dvou důvodů. Jednak uplynula subjektivní i objektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení, zakotvené v § 96 odst. 1 správního řádu, jednak přezkumné řízení není přípustné dle § 94 odst. 2 správního řádu, protože vydaným Souhlasem byl povolen účastníkovi vklad práva k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí.

Proti tomuto sdělení podala žalobkyně námitky. Žalovaný odpověděl sdělením ze dne 4. 9. 2013 v podstatě shodného obsahu. Žalobkyně opětovně podala proti tomuto podání námitky, na něž odpověděl žalovaný podáním ze dne 30. 9. 2013, v němž znovu zopakoval shora uvedené důvody, pro něž přezkumné řízení ohledně Souhlasu nemůže zahájit.

Právě uvedená sdělení žalovaného, že nezahájí ve věci přezkumné řízení ve smyslu § 156 odst. 2 správního řádu, napadla žalobkyně zásahovou žalobou dle § 82 a násl. s. ř. s., jak výslovně uvedla na její str. 2. Tato vůle žalobkyně plyne zřetelně z obsahu celé žaloby, významně a jednoznačně pak vystupuje do popředí zejména na str. 3 a počátku str. 4, kde žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného, že zahájení přezkumu brání důvody uvedené v § 94 odst. 2 správního řádu. Zdůraznila, že stavebníkům rozhodně nemůže svědčit existence dobré víry, naopak. Pokud jde o žalovaným tvrzené uplynutí lhůt pro zahájení přezkumného řízení, žalobkyně uvedla, že využila všech obranných prostředků proti nezákonnému rozhodnutí. Za nesprávný

úřední postup považuje rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Vyjádřila přesvědčení, že žalovaný svojí nečinností, ať chtěnou nebo z nedbalosti, přestože byly všechny žádosti o prošetření podány v zákonné lhůtě běžící pro přezkumné řízení (do 15. 11. 2008), svým postojem porušil zákony a jeho nečinnost narušila také princip důvěryhodnosti a spolehlivosti veřejné správy.

V závěru žaloby žalobkyně odkázala na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č.j. 2 As 86/2010-76, z něhož dle jejího názoru plyne, že proti nezákonnému souhlasu dle stavebního zákona je možno se bránit formou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s.

Navrhla proto, aby krajský soud podrobil Souhlas přezkumu dle shora citovaných ustanovení s. ř. s. Další návrh výroku zněl: *„Bude-li žaloba důvodná pro nezákonnost, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, aby soud zrušil souhlas s provedením ohlášené stavby správního orgánu a ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.“*

V podání ze dne 6. 2. 2014 žalobkyně již pouze popsala některé momenty z historie celého sporu, které považovala za důležité, a doložila některé další přílohy, což učinila ještě v podání z 2. 6. 2014.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

Žalovaný k žalobě vyjádření nepodal, ve svém přípise ze dne 21. 10. 2015 pouze stručně zrekapituloval průběh povolovacího řízení, jakož i navazujícího řízení soudního, a to ve shodě s obsahem žaloby (viz shora).

Stavebníci v podání doručeném krajskému soudu dne 21. 1. 2014 uvedli, že nebudou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Současně ale požádali o předkládání písemných vyjádření, o možnost nahlížení do spisu, chtěli být vyrozuměni o nařízeném jednání a chtěli doručit konečné rozhodnutí soudu ve věci. Tato oprávnění jsou však vyhrazena pouze účastníkům soudního řízení nebo osobám na něm zúčastněným. Krajský soud proto považoval podání stavebníků za faktické uplatnění práv osob na řízení zúčastněných a v průběhu celého soudního řízení k nim tak přistupoval a jako s osobami zúčastněnými na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. s nimi jednal.

Podstata přípisu osob zúčastněných na řízení spočívala v objasnění jejich pohledu na věc. Dle svého přesvědčení postupovali při stavbě domu v souladu se všemi právními předpisy. Postup žalobkyně považovali na nepřejícnost.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal žalobu v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu třetího s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělila žalobkyně souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle věty druhé téhož ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak už krajský soud shora předeslal, z celého obsahu žaloby dle jeho názoru plyne, že oním nezákonným zásahem správního orgánu, ochrany před kterým se žalobkyně podanou žalobou domáhá, jsou shora uvedená sdělení žalovaného (ze dne 5. 8. 2013, ze dne 4. 9. 2013 a ze dne 30. 9. 2013), která jsou v podstatě stejného obsahu. Konkrétně pak poslední z těchto sdělení ze dne 30. 9. 2013, neboť žalobkyně zdůraznila, že podává žalobu „v zákonné lhůtě dvou měsíců“ (str. 2 dole).

Krajský soud si je vědom, že tento závěr zpochybňuje samotný závěr žaloby, resp. až žalobní petit. Z jeho obsahu by totiž bylo možno dovodit, že onen nezákonný zásah žalovaného, proti kterému žalobkyně žalobou brojí, je Souhlas žalovaného s provedením ohlášené stavby ze dne 12. 11. 2007 sp. zn. SÚ/7919/07/HDR, č.j. SU/07/7973/.

Krajský soud tak stál před otázkou, zda má žalobkyni upozornit na uvedenou nejasnost v žalobě obsaženou a vyzvat ji k upřesnění žaloby, případně žalobního petitu. Jeho znění (zejména v bodě II.) totiž navíc neodpovídá tomu, jak by soud mohl ve věci rozhodnout v případě, že by tvrzený zásah skutečně shledal nezákonným (viz § 87 odst. 2 s. ř. s.). Takovou výzvu ale nakonec shledal nadbytečnou, protože dospěl k závěru, že žalobě nelze vyhovět ani pro případ, že nezákonným zásahem má být sdělení žalovaného ze dne 30. 9. 2013, že ve věci nezahájí přezkumné řízení, ani pro případ, že nezákonným zásahem má být Souhlas, a to i za předpokladu, že by žalobní petit byl ve smyslu § 87 odst. 2 s. ř. s. bezvadný. A to z níže uvedených důvodů.

Krajský soud přihlédl, při vědomí, že žalobkyně nemá právnické vzdělání, zejména k podstatě celé žaloby (viz shora), z níž plyne, co bylo bezprostředním impulsem k jejímu podání a kterým úkonem správního orgánu se žalobkyně cítila ve svých právech bezprostředně dotčena. Tím bylo bezpochyby poslední sdělení žalovaného (ze dne 30. 9. 2013), kterým oznámil žalobkyni, že nezahájí ohledně Souhlasu přezkumné řízení. Právě toto sdělení, po jehož doručení bylo již žalobkyni zcela zřejmé, že žalovaný přes její opakované námitky přezkumné řízení nezahájí, považovala za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Žaloba proti tomuto zásahu byla také podána včas, tedy v subjektivní dvouměsíční lhůtě ode dne, kdy se žalobkyně o zásahu dozvěděla (§ 84 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud proto uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobkyně se projednávanou žalobou domáhala ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím ve sdělení žalovaného ze dne 30. 9. 2013 sp. zn. SÚ/5147/13/HDR, č.j. SU/13/5479/HAI. Tímto sdělením informoval žalovaný žalobkyni o tom, že a z jakých důvodů nezahájí přes její podnět ohledně Souhlasu přezkumné řízení dle § 156 odst. 2 (potažmo dle § 94 a násl.) správního řádu.

Jak už krajský soud uvedl shora, z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že souhlasy vydávané dle stavebního zákona, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou nikoliv rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale jinými úkony dle IV. části správního řádu. Dle § 158 odst. 1 správního řádu se ustanovení části čtvrté správního řádu použijí i v případě, provádí-li správní orgán

jiné úkony, které nejsou upraveny v části první, třetí, páté nebo šesté anebo v této části.

S ohledem na shora uvedené a na obsah části čtvrté správního řádu představuje jedinou možnost, jak zrušit takový úkon, postup dle § 156 odst. 2 správního řádu. Dle něho vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit dle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení (§ 94 až 99 – pozn. krajského soudu).

V tuto chvíli činí krajský soud pouze malou odbočku, když ze shora uvedeného prvně plyne, že nepochybil Krajský úřad Libereckého kraje, pokud podání žalobkyně ze dne 12. 7. 2013 nazvané „Žádost o obnovu řízení“ v té části, která se týkala Souhlasu, považoval za podnět k přezkumu Souhlasu dle § 156 odst. 2, potažmo dle § 94 a násl. správního řádu, a postoupil je k posouzení žalovanému, který Souhlas vydal.

Krajský soud dále k věci uvádí, že žalobu proti nezákonnému zásahu pokynu nebo donucení správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. může podat každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech takovým nezákonným zásahem, který není rozhodnutím, byl-li přímo zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. V rámci žaloby se může domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Definici zásahu s. ř. s. nepodává. Nedostatek však nahrazuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003-54, se podává, že *„jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu“*. Podobně pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že ochrana je poskytována proti jiným aktům orgánu veřejné správy, které zasahují do sféry práv a povinností jednotlivce, a které nejsou pouhými procesními úkony v rámci probíhajícího řízení (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98; všechny judikáty citované v tomto rozsudku jsou dostupné na www.nssoud.cz). Zjednodušeně řečeno se jedná o faktický neformální úkon správního orgánu, z něhož vzniká žalobci újma, když tento úkon musí být učiněn mimo správní řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Aps 4/2011-60).

Krajský soud v první řadě věnoval pozornost otázce, zda může být nezákonným zásahem sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení dle § 94 správního řádu (resp. jeho § 156 odst. 2). Je třeba připomenout, že účastník může dát k takovému řízení toliko podnět a, jak zákon sám uvádí, tento podnět není

návrhem na zahájení řízení ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu. Je tedy jen na zvážení správního orgánu, zda přezkumné řízení z moci úřední zahájí či nikoliv. Tudiž shledá-li správní orgán po prošetření podnětu, že zde nejsou dány důvodné pochybnosti pro zrušení nebo změnu rozhodnutí, nevydává rozhodnutí, ale jen o tom vyrozumí podatele ve lhůtě 30 dnů od obdržení podnětu s uvedením důvodu nezahájení. Děje se tak pouhým oznámením, které není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007-71). Správní orgán přitom nepřihlíží pouze k tvrzení stěžovatele, ale i k dalším okolnostem. Mimo jiné je limitován i zákonem určenými lhůtami podle § 96 odst. 1 správního řádu. Usnesení o zahájení proto může vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

Přezkumné řízení tedy není automatickým pokračováním správního řízení. Svou povahou je pouhým dozorčím prostředkem sloužícím k sebekontrolé zákonnosti rozhodování ve veřejné správě, jenž je uplatňován především nadřízenými správními orgány vůči rozhodnutím vydaným orgány podřízenými. Není prostředkem opravným (shodně Vedral, J.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha : Bova Polygon, 2012, str. 801). Dispozice se zahájením přezkumného řízení není v rukou účastníka, ale pouze správního orgánu, který může řízení zahájit jen z moci úřední, shledá-li k takovému postupu dostatek důvodů, resp. je-li ze všech okolností zřejmá nezákonnost rozhodnutí. Přezkumné řízení není řízením nárokovým, a proto se žalobkyně nemůže dovolávat porušení svých legitimních očekávání.

Ze shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že sdělení o neshledání důvodu k zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. s. ř. (byť použité přiměřeně ve vztahu k § 156 odst. 2 správního řádu) není zásahem ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. (srovnej např. závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2011, č.j. 7 Ca 81/2009-70). Toto sdělení nezasahuje do právních poměrů osob, nijak nemění existující právní a skutkový stav věci. Tak tomu je rovněž v přezkoumávané věci. Žalovaný svým sdělením ze dne 30. 9. 2013 pouze žalobkyni informoval, že není možné zahájit přezkumné řízení a z jakého důvodu.

Na zahájení přezkumného řízení nemá žalobkyně právní nárok. Je zcela na úvaze správního orgánu, zda řízení zahájí či nikoliv. Ze strany správního orgánu tak nemohlo sdělením o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení dojít k zasažení subjektivního veřejného práva žalobkyně, v tomto případě k nezákonnému zásahu. Tento závěr je podpořen mj. i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 Ans 1/2008-135, analogicky použitelný i pro správní řád z roku 2004. Z něho je zřejmé, že podnět stěžovatele k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení (dnes v přezkumném řízení) nezakládá povinnost žalovaného správního orgánu iniciovat takové řízení a v jeho rámci vydat stěžovatelem požadovaná rozhodnutí. Dozorčí úřad nijak nezasahuje do sféry subjektivní práv účastníka řízení; ta zůstávají takovým negativním výsledkem přezkumu naprosto nedotčena. Ostatně použitelné jsou i závěry obsažené v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ve věcech ochrany proti nečinnosti (viz. 4 Ans 6/2006-162 ze dne 30. 8. 2007 nebo 5 Ans 5/2009-139 ze dne 7. 5. 2010). V posledně zmíněném dospěl soud k závěru, že „nelze nikterak dovodit, že by se v rámci ochrany proti nečinnosti mohla domáhat vydání rozhodnutí fyzická nebo

právnícká osoba v těch případech, kdy žádné správní řízení neběží, přičemž ona sama není s to svým úkonem takové správní řízení vyvolat a k jeho zahájení může dát pouze podnět. (...) podatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů, než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě ust. § 42 s. ř. ani jiné ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž pouze ukládá správnímu orgánu povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo a vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. (...) V souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, a není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu.“ Tolik tedy k problematice povahy sdělení správního orgánu o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení dle § 94 ve spojení s § 156 odst. 2 správního řádu.

Krajský soud proto uzavírá, že sdělení žalovaného ze dne 30. 9. 2013 sp. zn. SÚ/5147/13/HDR, č.j. SU/13/5479/HAI, ze shora uvedených důvodů nemůže představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Proto mu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítnout.

Krajský soud již shora uvedl, že žaloba by nemohla být úspěšná ani pro případ, že by žalobkyně chtěla zásahovou žalobou napadnout vlastní Souhlas jako jiný úkon dle části čtvrté správního řádu. Takovou možnost bezpochyby měla, ale pouze ve lhůtách stanovených v § 84 odst. 1 s. ř. s. Dle něho musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.

V přezkoumávané věci není sporu o tom, že Souhlas byl vydán dne 12. 11. 2007, účinky nabyl dne 15. 11. 2007. Bez ohledu na skutečnost, kdy začala ve věci běžet žalobkyni subjektivní lhůta k podání zásahové žaloby proti Souhlasu, což by zřejmě mohlo být předmětem delšího pojednání (které by ovšem nemělo pro rozhodnutí v dané věci s ohledem na dále uvedené žádnou relevanci), je tak nesporné, že v dané věci došlo k marnému uplynutí dvouleté objektivní lhůty k podání zásahové žaloby, neboť ta byla Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec doručena až 11. 11. 2013. Na tomto závěru není ničeho způsobilá změnit ani argumentace žalobkyně, že proti Souhlasu brojila formou různých podání u různých orgánů veřejné správy i Policie České republiky. Tato podání neměla a nemohla mít za následek stavění uvedené lhůty. Nerozhodné je rovněž, jakým způsobem s těmito podáními dotčené orgány naložily. Na otázku včasnosti podání zásahové žaloby proti souhlasu nemá vliv ani existence a průběh správního řízení o odstranění stavby, resp. správního řízení o dodatečném povolení stavby. Faktem zůstává, že žalobkyně zásahovou žalobu proti Souhlasu v zákonem stanovené lhůtě u soudu nepodala. Dle § 84 odst. 2 s. ř. s. pak zmeškání této lhůty nelze prominout.

Pokud by tedy žalobkyně mínila projednávanou žalobou napadnout nezákonnost Souhlasu, musel by krajský soud žalobu odmítnout pro její opožděnost ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na faktu, že žaloba nemohla být shledána důvodnou, by se tak nic nezměnilo.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně ani jedna z osob zúčastněných na řízení náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Dle položky 18 bod 2. písm. d) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, se za žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu platí soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Žalobkyně však vylepila na žalobu kolky v hodnotě 3. 000,- Kč. Proto krajský soud výrokem IV. žalobkyni přeplatek soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč dle § 10 odst. 1 citovaného zákona vrátil.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 19. listopadu 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu